

Лев Фрэлігера

До
Сонця України

1946

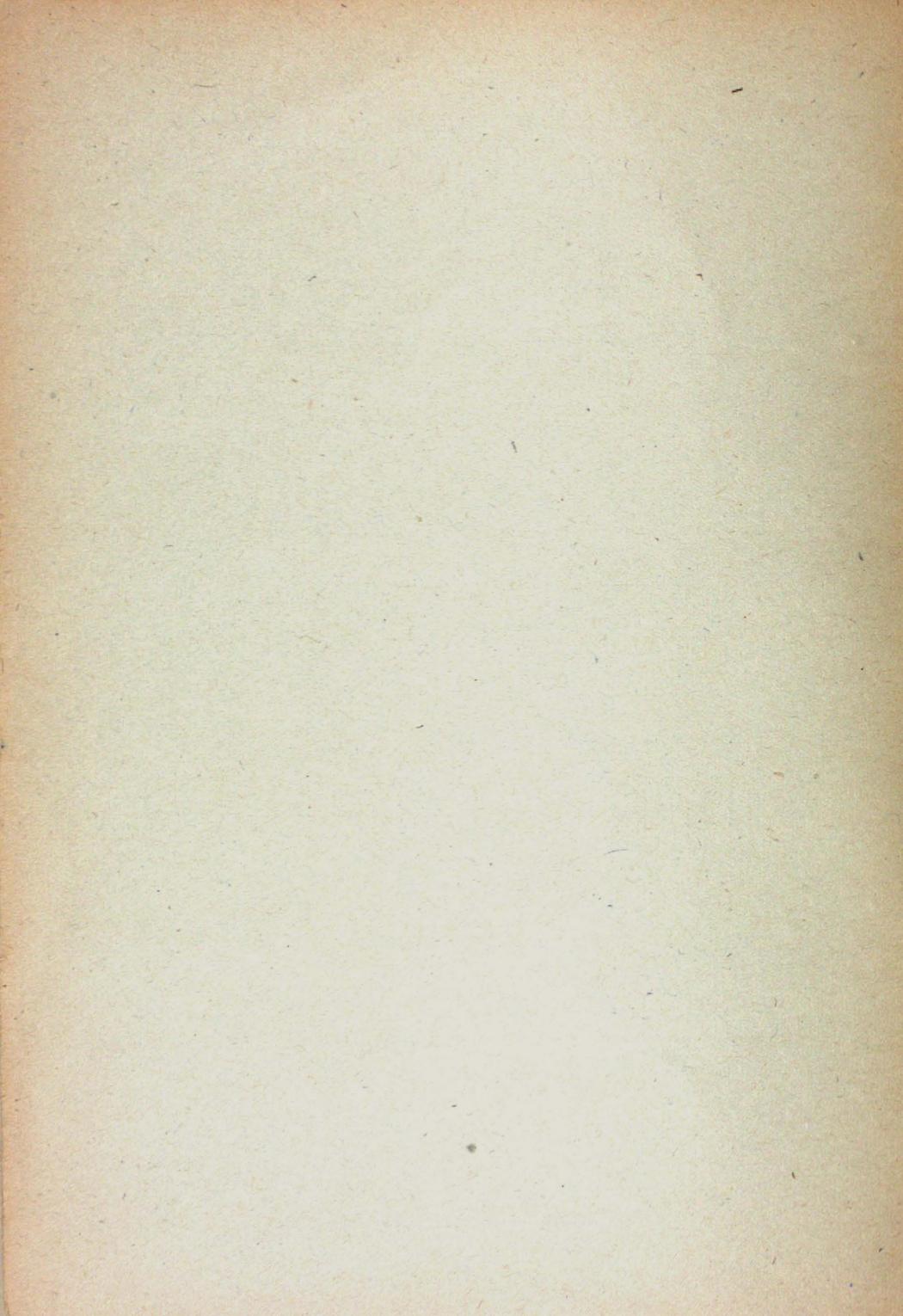
Л Е В   О Р Л И Г О Р А

Д О   С О Н Ц Я   У К Р А І Н И

1946.

L e w O r l y h o r a

To the sun of Ukraine.

1 9 4 6

" Перелить наші муки й терпіння
У священний огонь , і огнем
Розтопить всі тюремні склепіння,
Тоді ніч - стане днем "

Лев Орлигора.

Там, у безстріхій хаті, хвора мати тужить. Голубкою над синами - молодими соколами своїми - припадає.

Сім"я приречена на поступове вимирання.

Хату чатують панцери.

Якісь чужинці - солдати біля них Гвалтують молодих дівчат.

То дочки тієї матері. Вона дивиться ось у вікно на них...

О ! Що говорять у цю мить очі материні ?

А за панцерами тріумфує розхристана музика. Ллеться спирт. І між незрозумілими викриками чується заплакані уривки слів :

"Брати... ми вас ждали... Що ж робите

Боже... О, Боже ! Не робіть так ! .."

Через шосе, по якому прослалась державна, ша вчора фронтова смуга, в чужій оселі хвилюється сивий юнак.

Брат трьох братів, щих сестер. Син хворої матері.

Він через закопчене вікно бачить хижака-солдата, що зубами впився в ніжні груди сестри.

Він чує, як тужить мати.

Чує, як пов'язані брати шлють прокляття світові, що покірним ягням дрімає під ногами п'яних обскурантів.

Самотній син з м'яском обкусує нігти на пальцях, і не помічає на них крові.

Але... ще сам в собі. Свідомий і врівноважений, він знає, що він один, і нічого не може вдіяти проти тисячокрад сильніших ніжих потвор.

... і він підносить свої руки, скривавлені, до небес, де полум'яною кулєю горить Сонце.

Молиться Сонцеві, щоб воно освітило темні душі потвор, подібних до людей двадцятого століття.

Щоб із їхніх душ випалило Сонце апокаліптичних бестій, котрі знаходять поживу для свого існування тільки в крові ними ж обезчленених людей.

Тільки...

Тільки в їхніх голгофських муках.

О, Сонце !

Ровтопи закам'янілих потвор, що слізами сміються в душі людській.

Облив громовим вогнем землю, що століттями вгинається під ногами інквізиторів.

Землю, котра вже не може приймати в святі свої груди крові.

Бідний самотній син !

Тобі вільно вийти з чужої оселі , де то-
бі постелили теплу постіль холодні люди .

Та певний ти , що на першому кроці до
сестер , тебе пронизять гарячі кулі . І впа-
деш ти , як стомлений підбитий птах у багно .
В страхітливе багно бездушних людей .

О , хто створив тих людей ?

Хто із їхніх грудей викрав людські душі ?
Викрав тільки їм властивого широго святого
Бога . Вселяв замість нього тічку голодних га-
док .

Люди з гадюками в душах . Мені ... мені
так жаль вас .

Як мені боліче дивитися на ваші викривле-
ні уста ! На ваші здегенеровані банькуваті
очі .

Прірву міжнароднього горя бачу я в
тих очах. Читаю в тих потворах.

Бідна моя бідна Землє ! ...

Стократ обікрадені, мої побратими під
кривавими прaporами ідуть скілити непохі-
листи голови до ніг червоного демона.

Мені хочеться вас спасти.

Я хочу голими руками своїми із душ ва-
шої викбурляти гадок, котрі там уже наплоди-
ли сім"я для своїх потомків.

Рідні брати рідні !

Праведна козацька крове !

О, Душа ширя Українська - тебе не могли
б пізвати кровні попередники !

Від тебе відчуvalась би Вітчизна Богда-
на, Богуна, Сковороди, Тараса.

Вона б стала болем, а біль її - болем
дивився б на тебе.

... Син за кусень в нього ж на очах
вкраденого, потім йому даного хліба - веде
на ланцюгові тиху матір до шибениці, а за
цигарету сестру дає п"яному солдатові на обез-
ченнин.

О, претемна темінь бездушник ефіяльтів !

Чи - ж можна людей без людяності поверну-
ти до людяності ? ...

Брате в чужій оселі, в твоїй душі ще є
людина - виходь !

Скоріше виходь на найвищий у світі амвон,
де тебе не могла б дістати та бестія, і кри-
чи на весь світ.

Гукай до Сонця !

Може воно перелле твої жадання в огнен-
ні снопи, а потім розкидає їх по всіх кутках
планети земної.

Хай знає служ"яний негр, мовчазний маро-
канець, терпеливий індіець, незрозумілий ма-

дагаскарець, тихий малаець, рішучий індонезієць, бідний араб, напівдикий пірат, що є ще в Європі земля, де люди сидять на машинах останньої техніки, і ... чинять жахи правар-варам недоступнимі.

Рідна моя, рідна Земле !

Вижбуляй зі своїх притоптаніх грудей мо-ре костей.

Хай море залле твоє лоно.

І тоді затихнуть ридання голодно-боже-вільних матерів, що обгризують в агонії смерти м'ясо на руках живих дітей.

О, ще ..... мої БАТЬКІВЩИ-НА !

Веселі гультяї Парижу, Мадріду, Нью-Йор-ку, Москви - Я її трикіртвенний син.

Розтерзане тіло України.

Ти не чуло, людство, про таку країну.

Історія негідна глянути на трагедію цієї

У країни.

Озброєний німець, котрий сьогодні лежить під руїнами спаленої імперії, знов, що він погибає за всесвітне панство.

Німець хотів ножем приборкати цвіт і красу світу. Заволодіти народами, землями, сонцем.

Омертвіти ненароджених в народжених.

Перетворити людство планети в плем'я дикунів часів Магелана.

Він це знов - і це знов світ.

Лицарі незнаної України ішли з степів, ярів, гір, лісів з відкритими грудьми на бій з носіями смерти.

Горіли вони на вогнищах, колесовані дикунськими оргіями. І теж знали, що вони горять за Правду Праведну, і волю для народів.

Вони це знали. Вони знають і сьогодні.

Та цього не знає людство.

Воно повертається до них спиною.

Косо кидає погляд на їхніх осиротілих дітей, які скитаються в руїнах Європи, мрутъ під рідними тинами.

Мені хочеться через фронти минулих війн, через часи громових катаклізмів, через пожари і шибениці полетіти в козацькі степи давно минулих століть.

І там ціною власного життя затримати стерно історії. І сказати всім-всім, всім, що треба зараз-же змінити курс, бо інаже людство дійде до трагічних днів двадцятого століття.

І сказати Козацтву хочеться, щоб воно пропустило через свої степи татарські орди на Варшаву, Берлін, Відень, Париж - на Європу.

Щоб воно ціною крові теперішніх і майбутніх поколінь лицарського народу не рятувало Європу. Бо вона, обов'язково, зрадить, насмі-

ється.

Століттями копкуватиме над вашими ранами і закладатиме в них свої пазурі. Загордиться і не визнає вас за людей.

Більше - ряготатиметься в п'яніх ресторанах над вашими святинями, коли їх буде нівечити і присвоювати дикий імператор.

Бідний мій бідний Краю !

На твоїх очах сьогодні світ пнється, не осмілиться сказати, чи тобі жити, чи далі рити яму для себе під силозою "броні і огня".

Пишеться ба по попередньому звичаю твоїми муками, що ти вислужився перед сусідами. І вони тепер звільняють тебе від "юлапіт" - розписуються за тебе самі.

... і коли б завтра всевладний демон вирізав дітей від колиски до підлітків у цьому краю, в шумних столицях держав світу ніхто не довідається б.

Який сьогодні чорносильний ворог України?!

З його рота летить отруйна лютъ - нє може він вирвати з Українського неба Українського Соня.

Того всесвітнього свідка. Мовчазного і
огненнного.

... Викрадено за те душу народу і її но-
чами заривають темні силуети по проваллях.

Замість неї, в груди народні влаштовують
іржавий поршень черствого матеріаліста.

Ви потонули в буденних турботах, занілі-
ли на мілині, захолонули на золотій сєред-
ній дорозі, не бачите самі себе, нечуєте шу-
му вітру, що летить з батьківських степів і
освіжає ваши заспані вії . . .

Ви не бачите...

Бачу летить шалене ядро по планеті зем-
ній, щоб вупинитись там, де кишить центр все-
снітнього Пекла.

Ядро остановиться на Україні.

Кривавий диктатор інформуватиме тоді світ, що розумне ядро, безумовно, захотіло спинитися тільки в країні "побідного соціалізму".

І йому спішили б на допомогу тисячі тих, котрих він, вчора засудив на смерть через повішення, щоб вислужити в нього для себе продовження життя.

О, всевладчий деспоте !

Тебе славлять народи сплесками, як їм на кіно-екрані покажуть твою статую.

Співають тобі пісні, як голодний жебрак, що три години танцює перед багатим п"яницею, щоб той сердито жбурнув йому сантим.

Тебе славлять люди, перед очима яких тобою уповноважена смерть гасить світло сонця; в яких ти витвориш варварський нахил до вбивства.

Коли ти розгніваний, перед тобою трима-
тиль міліони, знаючи, що від одного руху пальця твоєї руки всевладної міняється доля
міліонів.

Сьогодні твої гайдуки точать ножі.

Летять іскри від імперіалістичних точил.
І кожний раб знає, що ти починаєш сміло кидати погляд на Лісабон, і кожний мовчить.

На мурах цього старинного міста, подібно
Киеву, ти плинуеш поставити кривавий прапор
над своїм портретом.

Для тебе існуюче людство - необчислима
маса живого м"яса, яку треба підогрівати обі-
цинками, манити ласочами, бадьюрити похвалами,
п"янити крикливими гаслами, приборкувати тер-
мами, туманити голодом, яку треба розецькува-
ти, звести на самовбивчу різню один клас на
другий.

Ти примусив поетів осміяти поетів, і вони

стали дешевими вуличними катеринщиками. Одночасно всіма силами переконують людей, що є в світі єдине понад сонце, яке світить із древніх мурів кремля.

Сонце, що на небі - другорядне, маловартісне, бо воно світить всім - і капіталістам і "дворушникам", і пролетарям, і комуністам.

"Два сонця" - Сосора.

Страх перед пекучим "сонцем" із кремля проїмає кості націям, родинам, матерям, дітям.

Страх перед смертю, голодом, які маєш до своїх послуг, деспоте.

Екзекуція - перший всемогутній твій сатрап.

Сантиментальний юнак боїться в розпалі першого кохання сказати два любовних слова до своєї коханки, не згадавши твоє ім"я.

Процесії голодник з твоїм погруддям ідуть на кладовища, співаючи про "щасливе життя під конституцією твоєю".

Мати отрує единого сина на його благання, бо він потрапив тобі в нехаску, а через нього буде нещасне все покоління: через його мати не може на зборах вірних людей отримати одрівок полотна, щоб прикрити собі тіло.

Сьогодні твої села прикрашують коштовними твоїми, деспоте, велетенськими статуями і всюди над селами скрепотить голод і вимахують чорними крилами примари людоїдства.

І бояться залишки твоїх покірних зброєносців повернутися в села, до хати, бо розлючені жінки, матері - розтірзають кожного з них з криками:

"Чого ж ти не вбитий. Чого ж ти живий".

Жінки з дітьми від рання до вечора риуться в ріллі, бо за спізнення на роботу на п'ятнадцять хвилин - твої закони твердять, як жорстокий державний злочин.

А ночами оплакують чоловіків, синів, кот-

рі навіки заснули під селом. Ти їх вигнав з голими руками без хліба в шлункові на заміновані поля і вони від мін і кулеметного вогню твоїх гайдуків, що гнали їх вперед, з криком: "Ура" тобі - захлинулись у власній крові...

"Тож нехай собі, як знають,

Божеволіють,конають -

Нам своє робить ! " - пише антиукраїнський поет Тичина - комуніст.

Їм, обскурантам середньовіччя, треба "своє робить".

Села без мужчин: була ціль, були таємні накази по секретних відділах дивізій "своє робить" - зітірти тих, що бачили інший режим, були в інгіх тюмах.

А без кінця пролітають зашнуровані вагони. І неслух"яні раби крізь трішини дошок прощаються з землею рідною.

З них одні намагались втекти з твого ле-

хіону, другі вже блукали під Алъпами, над Райном, чи Дунаєм, і були скоплені гайдуками "в родині".

...На Сибір, на берегидалекого Амуру – непокірних псів !!

Тріумфуй, кривавий демоне !

Твої гайдуки своїми щоденними вчинками складають тобі присяги.

Вони готові по твоєму велінню по трупах своїх же дітей і матерів прогласти рельси через океани на материки.

По цих рельсах, щоб котився броне-поїзд всесвітньої заглади. Це був би тріумфальний апогей деспота всіх віків.

О, ти не знаєш меж ! Не знаєш границь кривавим прагненням.

Твої драконівські закони всемогутні. Леред ними тримтає армії, і маршали стають лише німими фігурами.

Будь же проклятий Берлінський диктатор,
котрий допоміг тобі своїми темними діями
скріпитися. Котрий збаламутив, розколихав
світ і жбурнув його зі своїх м"ясорубок то-
бі на поталу. І ти дістав ключ від долі на-
цій.

Сни жорстоких диктаторів здійснюючи ти:
плавають відрубані голови вірних катів твоїх,
яких ти стратив, бо боявся, щоб їхній ніж не
зачепив твою шкуру, по крові народній і п"ють,
купуються в ній.

Не можна темінь освітити темінню. Зло не
можна зліквідувати злом. Не можна диктатуру
знищити диктатурою.

Ти це знаєш і на ножах насильства писав
"воля і добро".

Смієшся ти в очі народам, виливаючи на
їхні голови розтоплене валізо. Все лицемір-
ство велич духов переплилось в тобі, демоне.

Я бачу - збирається над світом великий ураган. Я бачу - над Європою повисла важка туча.

Скоро із неї поллеться густа свинцева злива.

Буде злива очищаюча і остання.

Вона змие з лона земельного загнилі смітники матеріалістичних гнізд.

І ...тоді відкине моя Україна від горла свого хикацькі пазурі демона.

Вийде людство на великий суд. І судитиме огненними законами правди.

І вийде бідна мати - моя вітчизна із безстріхої своєї хати, підтримана синами-соколами на широкий шлях всесвітньої Miciї.

І покривдені сестри вмиються святою роскошчести. Прийде із чужої оселі сивий юнак, що благав спасіння в Сонця, на широкополі степи козацькі.

Будуть спішити міліони з Європи, Канади, Аргентини, Америки, Англії, Уругваю, Африки, Сибіру, Індії - скитальців українських під небо своєї прадідівської землі.

Створять соколи - легендарне лицарство святої матері - України, що була приречена на поступове вмирання, понадісторичний пам'ятник земній планеті.

Тріумfal'nyi Xram Всеукраїнської Правди. Величі Всесвітньої.

Цей храм стоятиме століттям і націям на спомин про жахливу борню Сонця з ніччю.

До храму Всесвітньої Величі зіходитимуться з Парижу, Брусаюму, Царграду, Берліну, Варшави, Москви, Риму - всі - всі - всі ті, що захочуть подивитися на красу і славу народу воскреслого із розжбурляних сухих кісток, із невинно пролитої крові, із мук народжених і ненароджених лицарів України.

ХХХ

Я мав змогу глянути на світ очима Бога в душі лицаря.

Лицаря, що а живих воскрес серед живих.

Серед живих людей, котрі тремтять перед тавром страху і смерти і животіют давно погаслим життям, котрі від дня народження і до смерти не жили, а лінивкою тінню, сновигали навколо життя, вітхаючи в рабській покорі й наріканні.

Травень -

червень 1945.

ЛЕВ ОРЛІГОРА

/ Н о в а Е п о х а /

1/ "Україна, як плацдарм правди і героїзму".

40 стр. - Авкеібург - 1946 р.

2/ "На суд історії" - 55 стр., Нюрнберг, 1946р.

3/ "Про більшевицький фашизм" -

28 стр.- Нюрнберг, 1946 р.

На пра вах рукопису.

Готуються до друку нові брошюри:

1/ " Україна, чи війна за війною".

2/ " Проблеми демократії ".

0000000